Διμηνιαία Εφημερίδα του Συνδέσμου Θεσσαλονικέων

Θεσσαλονικέων ΦΩΝΗ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 166. ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2017

Η ΚΑΘΙΕΡΩΜΕΝΗ ΑΡΤΟΚΛΑΣΙΑ ΜΑΣ

Την Κυριακή 5 Νοεμβρίου, τελέσθηκε με κατάνυξη η αρτοκλασία του Συνδέσμου μας στον Μητροπολιτικό ναό Αθηνών, με την συμμετοχή αρκετών δεκάδων μελών και φίλων μας (ενθαρρυντικό μάλιστα το γεγονός του εύρους ηλικίας, καθώς κάθονταν κοντά στα στασίδια ο επίτιμος Πρόεδρος κ. Ι. Χολέβας με την νεαρή θυγατέρα του μέλους του Δ.Σ. κ. Λ. Σιδηρόπουλου) και με την ευχάριστη παρουσία, προλογισμό και χοροστασία του προϊσταμένου του ναού πατρός .....

Η ετήσια αυτή αρτοκλασία γίνεται, με σκοπό να τιμήσουμε την μνήμη του προστάτη και πολιούχου της πόλης μας, Αγίου Δημητρίου, να ζητήσουμε την ευλογία και απόδοση της Χάριτός του σε όλους τους Θεσσαλονικείς, ιδιαιτέρως δε στα μέλη του Συνδέσμου (παρόντα και δι' ευλόγους αιτίας απόντα) και τέλος να εκμεταλλευθούμε την περίπτωση, ώστε να ξανασμίξουμε οι παρόντες και να ενισχύσουμε τους δεσμούς μεταξύ των παλαιών και νέων μελών μας.

Μετά την αρτοκλασία, ο Γενικός Γραμματέας του Συνδέσμου καλωσόρισε τους παρευρεθέντες, ευχήθηκε η ευλογία του Αγίου μας να διαχυθεί σε όλους και προέτρεψε τους παρόντες να συμβάλουν δυναμικότερα και ενεργητικότερα στις προγραμματιζόμενες εκδηλώσεις μας στην Αθήνα, ώστε μέσω αυτών, αφενός να προβάλουμε στους μη Θεσσαλονικείς κομμάτια της πολιτισμικής μας κληρονομιάς και αφετέρου να θυμίσουμε στους συμπατριώτες μας αυτά που συνήθιζαν να βιώνουν, γεύονται ή/και οσμίζονται, όταν κάποτε είχαν την ευτυχία να κατοικούν στην ... Συμβασιλεύουσα.

Μετά το πέρας της αρτοκλασίας, οι περισσότεροι των παρευρεθέντων μεταβήκαμε στον φιλόξενο χώρο του ΕΡΜΕΙΟΥ, όπου το καλό φαγητό, το εύγεστο κρασί και η καλή παρέα συνετέλεσαν, ώστε να μη γίνει αντιληπτό το πέρασμα του χρόνου και η απορία γι' αυτό να αποτυπώνεται χαρακτηριστικά στα πρόσωπα πολλών, όταν έξαφνα συμβουλεύονταν το ρολόι τους. Το γεγονός αυτό είναι πολύ σημαντικό και φυσικά εμψυχωτικό, διότι δείχνει ότι πράγματι ... η Χάρις του Αγίου φανερώθηκε πάλι και είχε αποτέλεσμα. Με το πέρας του γεύματος, κυριάρχησαν οι ευχές για υγεία και υποσχέσεις για συμμετοχή στην επόμενη αρτοκλασία, καθώς και η βεβαίωση συμβολής όλων στις μελλοντικές εκδηλώσεις του Συνδέσμου.

editorial

Φίλοι μου,

Πιάνοντας το μολύβι, νοιώθω αυτή τη φορά λίγο αμήχανα. Αμήχανα γιατί διαφορετικά περίμενα εγώ να αφιερώσω τις λίγες γραμμές που συνηθίζω στην Αρτοκλασία μας κάθε χρόνο. Φέτος, μάλιστα, που ήταν για μας μια επέτειος ξεχωριστή. Φέτος που γιορτάζαμε τα 60 χρόνια ζωής και δημιουργίας του Συνδέσμου μας. Δυστυχώς, όμως, άλλαι μεν βουλαί ανθρώπων, άλλα δε Θεός κελεύει...Δεν τα κατάφερα εγώ να είμαι μαζί σας αυτή τη μεγάλη μέρα. Το πάλαιψα, το προσπάθησα, αλλά, όπως έλεγαν και οι αρχαίοι το μεν πνεύμα πρόθυμο η δε σάρξ...ας τα να πάνε. Δεν πειράζει όμως. Είμαι σίγουρη ότι και χωρίς εμένα όλα πήγαν καλά και εσείς περάσατε καλά και οι προσευχές σας εισακούστηκαν από τον Μεγαλοδύναμο και θα μας βοηθήσει, όπως κάνει πάντα, και στη συνέχεια. Να είστε καλά, λοιπόν, και του χρόνου να είμαστε πάλι όλοι μαζί.

Τώρα πρέπει να επικεντρώσουμε την προσοχή μας στην επόμενη μεγάλη εκδήλωσή μας, αυτή της παρουσίασης στο αθηναϊκό κοινό- και όχι μόνο- των γλυκών της Θεσσαλονίκης. Των γλυκών για τα οποία η πόλη μας, η πατρίδα μας έχει γίνει γνωστή όχι μόνο σε όλη την Ελλάδα αλλά και εκτός συνόρων, παντού σ' όλο τον κόσμο. Τι ακούμε συνήθως; Θα πας Θεσσαλονίκη; Θα μου φέρεις τσουρέκι από του Τερκενλή; Σοκολατάκια από του Αγαπητού; Τρίγωνα από τον Ελληνίδη; Από τον Χατζηφωτίου; Από το Fresh, Από, από, από...

Ε, λοιπόν, αυτούς θα παρουσιάσουμε στην Αθήνα. Τους ξέρουμε, θα μου πείτε. Ναι, αλλά την ιστορία τους; Τις καταβολές τους, Το πως ήρθαν πρόσφυγες, πως δημιούργησαν, πως αγωνίστηκαν (γιατί ήθελε πολύ αγώνα κάτω από πολύ αντίξοες συνθήκες, πιστέψτε με) δεν το ξέρουμε. Αυτά και άλλα πολλά θα μάθουμε. Και δεν θα μάθουμε μόνο. Θα δούμε επί τόπου και πως γίνονται αυτά τα μικρά θαύματα. Θα τα δοκιμάσουμε, θα τα γευτούμε, θα τα ευχαριστηθούμε.

Εμπρός, λοιπόν, και καλή μας επιτυχία!

Εριέττα Καραγιάννη-Χαμηλοθώρη

Εκδηλώσεις ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Τετάρτη 22/11/17

Θα βρεθούμε όλοι μαζί στο εντευκτήριό μας για να περάσουμε μια ευχάριστη βραδυά

Τετάρτη 6/12/2017

Αυτή τη φορά έχουμε πολλά και διάφορα να συζητήσουμε και να προτοιμάσουμε για την μεγαλη εκδήλωσή μας της
18/12/2017, μέσα στα Χριστούγεννα, την καλύτερη εποχή για κάτι τέτοιο, που θα αφορά

ΤΑ ΓΛΥΚΑ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ενα αφιέρωμα σ' αυτούς που έκαναν την πατρίδα μας διάσημη εντός και εκτός Ελλάδος.

Η εκδήλωση θα γίνει στο Πολεμικό Μουσείο της Αθήνας και θα περιλαμβάνει, εκτός από λεπτομερείς αναφορές στην ιστορία των γλυκών μας (και όχι μόνο) και παρουσίαση από τους ίδιους, τους μοναδικούς και πασίγνωστους παραγωγούς, δηλαδή από τα μεγαλύτερα ονόματα στον κόσμο του γλυκού.

Θα είναι μία μοναδική εκδήλωση που όλοι πρέπει ναστηρίξουμε με όλη μας τη δύναμη.

Θεσσαλονικέων ΦΩΝΗ

Διμηνιαία Εφημερίδα του Συνδέσμου Θεσσαλονικέων

Αβέρωφ 11 & 3ης Σεπτεμβρίου, 104 33 Αθήνα
Τηλ.: **210 82 22 920** - Fax: **210 82 22 498**

e-mail: syndesmosthessalonikeon@gmail.com
http://www.thessalonikeis.gr
facebook.com/people/Syndesmos Thessalonikeon

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΝ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΚΔΟΤΗΣ/ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΕΡΙΕΤΤΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ - ΧΑΜΗΛΟΘΩΡΗ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν αντιπροσωπεύουν κατ' ανάγκη τη γνώμη της εφημερίδας

Ανυπόγραφα άρθρα δεν δημοσιεύονται

Χειρόγραφα και φωτογραφίες που αποστέλλονται στην εφημερίδα δεν επιστρέφονται.

ΓΙΑΤΙ ΚΕΡΔΙΣΑΜΕ ΤΟΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΑΓΩΝΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑ - ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΚΑΙ ΜΕΛΟΣ ΜΑΣ κ. ΚΩΝ/ΝΟ ΧΟΛΕΒΑ ΛΑΒΑΜΕ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΥΜΕ

Ο θάνατος του Παλληκαριού αφύπνισε τον Ελληνισμό. Ο ανθυπολοχαγός Παύλος Μελάς σκοτώθηκε από τουρκικό βόλι στη Σιάτιτσα (σημερινό χωριό Μελάς) της Καστοριάς, στις 13 Οκτωβρίου 1904. Η Μακεδονία ήταν ακόμη Οθωμανική επαρχία, αλλά καραδοκούσαν οι Βούλγαροι, οι οποίοι προσπαθούσαν με την ένοπλη βία και με τους ιερείς της Σχισματικής Εξαρχίας τους να αλλοιώσουν το φρόνημα των Ελλήνων Μακεδόνων. Η ένοπλη φάση του Μακεδονικού Αγώνος διήρκεσε από το 1904 μέχρι το 1908 και διαφύλαξε τα δίκαια του Ελληνισμού. Έτσι άνοιξε ο δρόμος για τους νικηφόρους Βαλκανικούς Πολέμους του 1912 – 13.

Μία Ελλάδα μικρή, με τα σύνορά της μέχρι την Άρτα και τον Πηνειό, πτωχευμένη το 1893, ηττημένη στον ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897 και πολλαπλώς χρεωμένη στους έξι δανειστές του Διεθνούς Οικονομικού Ελέγχου – η τρόικα της εποχής- κατόρθωσε να προστατεύσει τους Έλληνες που αποτελούσαν την πλειοψηφία στην τουρκοκρατούμενη Μακεδονία. Βεβαίως οι Μακεδόνες δεν έπαυσαν να διεκδικούν την ένωσή τους με την Ελλάδα από το 1821 και μετά, με αποκορύφωμα την εξέγερση της Δυτικής Μακεδονίας το 1878. Οι εθελοντές που ήλθαν να βοηθήσουν από την ελεύθερη Ελλάδα βρήκαν έναν Ελληνισμό μαχόμενο με ελληνορθόδοξα ιδανικά. Σπουδαίοι μαχητές και οι δίγλωσσοι Έλληνες, που μιλούσαν στο σπίτι τους τα ελληνικά ανάμικτα με σλαβικές ή βλαχικές διαλέκτους. Η Ορθόδοξη Εκκλησία και οι μαχητικές δασκάλες τούς βοήθησαν να παραμείνουν πιστοί στο Πατριαρχείο και στον Ελληνισμό.

Γιατί κερδίσαμε αυτή τη δύσκολη μάχη; Πρώτον, διότι εμφανισθήκαμε ενωμένοι και συντονισμένοι. Διπλωμάτες και κληρικοί, αγωνιστές και άμαχοι, Μακεδόνες και Νότιοι Έλληνες, αξιωματικοί και δάσκαλοι, γυναίκες και παιδιά, όλοι επέδειξαν ομοψυχία και αποφσιστικότητα.

Δεύτερον, διότι οι Έλληνες τότε δίδασκαν στους νέους τα Ελληνορθόδοξα γράμματα, χωρίς συμπλέγματα ψευδοπροοδευτισμού. Αγόρια και κορίτσια μάθαιναν για τον Χριστό και την Ελλάδα, με αγάπη για τα Αρχαία Ελληνικά, με Ορθόδοξα Θρησκευτικά, με σεβασμό στην ιστορική συνέχεια του Έθνους, μέ θαυμασμό για τους ήρωες.

Τρίτον, διότι υπήρχε όραμα: Η Μεγάλη Ιδέα. Οι πολιτικοί, παρά τις διαφωνίες τους, προσπαθούσαν να υλοποιήσουν τον στόχο της απελευθερώσεως των ελληνικών εδαφών. Και οι διανοούμενοι αγωνίζονταν για την εθνική ταυτότητα και όχι για κάποιες μοντέρνες «ταυτότητες» που μάς απασχολούν σήμερα...

Στην εποχή μας βλέπουμε ένα θνησιγενές κράτος να προσπαθεί να υφαρπάσει το όνομά μας και την Ιστορία μας. Τιμώντας τη μνήμη των Μακεδονομάχων δηλώνουμε ότι ο Μακεδονικός Αγώνας συνεχίζεται με ειρηνικά μέσα.

Η έκκληση του Ίωνος Δραγούμη, λίγο μετά τον θάνατο του Μελά, παραμένει επίκαιρη: «Να ξέρετε πως αν τρέξουμε να σώσουμε τη Μακεδονία, η Μακεδονία θα μάς σώση... από τη μετριότητα και από τη ψοφιοσύνη.... Αν τρέξουμε να σώσουμε τη Μακεδονία, εμείς θα σωθούμε»!

Κωνσταντίνος Χολέβας – Πολιτικός Επιστήμων

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Ο **Σύνδεσμος των Θεσσαλονικέων** της **Αθήνας** με την ευκαιρία της συμπλήρωσης των 60 χρόνων από την ίδρυσή του (1957-2017) θα παρουσιάσει στο Αθηναϊκό κοινό σε μία μεγάλη εκδήλωση - αφιέρωμα **"ΤΑ ΓΛΥΚΑ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ"** και τις ρίζες τους στις χαμένες πατρίδες.

Σας προσκαλούμε

Στο Πολεμικό Μουσείο της Αθήνας

την **Παρασκευή 15 Δεκεμβρίου** και ώρα **17:30**

για να μάθουμε τις καταβολές των γλυκών που τόσο μας αρέσουν και να γευτούμε στο φουαγιέ του Μουσείου από τα χέρια των δημιουργών τα πιο νόστιμα γλυκίσματα για τα οποία η Θεσσαλονίκη μας είναι περήφανη.

Είσοδος ελεύθερη.

ΗΤΑΝ ΚΑΠΟΤΕ ΜΙΑ ΠΟΛΗ

ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΛΟΣ ΜΑΣ κ. Β. ΤΣΙΛΗ ΛΑΒΑΜΕ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΥΜΕ.....ΗΤΑΝ ΚΑΠΟΤΕ ΜΙΑ ΠΟΛΗ ...

Από Κύα Τζήμου - August 21, 2012 : Στις αρχές του 20ου αιώνα σαν έβγαινες στον πηγαιμό για τις εξοχές της Ανατολικής Θεσσαλονίκης, ξεκινούσες από το κέντρο της πόλης είτε πεζή είτε με το ηλεκτροκίνητο, από το 1908, τραμ. Αν έμενες προς Εγνατία μεριά και Άνω πόλη κατηφόριζες τη Λεωφόρο Χαμιδιέ (δλδ του Σουλτάνου Χαμίτ, σημερινή Εθνικής Αμύνης) που ήταν το όριο των ανατολικών τειχών. Πίσω αριστερά είχες θέα στο Εβραϊκό νεκροταφείο που εκτεινόταν σε όλη την περιοχή του Πανεπιστήμιου. Στο δρόμο με τα σύγχρονα πεζοδρόμια και τις δενδροστοιχίες θαύμαζες τα ομοιόμορφα αστικά διώροφα σπίτια όπου κατοικούσαν γνωστές οικογένειες της Θεσσαλονίκης (Αγγελάκη και Γιατρού Ζάννα), τα καφενεία («Παρθενών» και «Γέρος του Μωριά») και τις ταβέρνες («Φωλιά» και του Μπούκη). Τελευταία έφτανες στα λεγόμενα σουλτανικά του οθωμανικού Δημοσίου (τα τελευταία που απέμειναν και στέγαζαν τα Δικαστήρια μέχρι το σεισμό του 1978, κατεδαφίστηκαν λόγω επικίνδυνων ζημιών). Στα αριστερά σου διέκρινες την εξαιρετικής αρχιτεκτονικής Αρμένικη εκκλησία (1903, σε σχέδια Βιταλιάνο Ποζέλι), που σήμερα ασφυκτιά αθέατη ανάμεσα στις οκταώροφες πολυκατοικίες στερημένη από το φυσικό της περίβολο.

Η θέα προς την Ανατολική Θεσσαλονίκη από το Λευκό Πύργο στη δεκαετία του 30. Σε πρώτο πλάνο το Δημοτικό Θέατρο.

Κατέληγες στην Πλατεία του Λευκού Πύργου, τους κήπους του και το νεοκλασικό διώροφο συγκρότημα που περιελάμβανε εστιατόριο, ζαχαροπλαστείο και το περίφημο Δημοτικό θέατρο του Λευκού Πύργου (δυστυχώς κατεδαφίστηκε το 1956 για να γίνει στη θέση του πάρκο και να υψωθεί το πολύ κατώτερό του Βασιλικό θέατρο). Συνεχίζοντας το δρόμο σου, στη Βασ. Γεωργίου στα αριστερά σου χάζευες το πρώην οθωμανικό αναμορφωτήριο που στέγαζε ξενοδοχείο και στα δεξιά προς τη θάλασσα αραιές κατοικίες, (εκεί στεγάστηκε και το Κρατικό Ωδείο) και έναν πολυτελή οίκο ανοχής (όλα κατεδαφίστηκαν για τη δημιουργία του πάρκου του Μ. Αλεξάνδρου). Ήδη έβλεπες τις τρεις καμινάδες της ηλεκτρικής εταιρείας να καθρεφτίζονται στη θάλασσα και ξεχώριζες τα λιμανάκια που στόλιζαν όλη την ανατολική παραλία μέχρι τους Μύλους Αλλατίνι. Η Ηλεκτρική Εταιρεία κατασκευάστηκε το 1907 και επέζησε μέχρι τη δεκαετία του '60. Στη θέση της κατασκευάστηκε εν προχείρω το «υπέροχο» λυόμενο του 31ου Γυμνασίου. Από κει και πέρα βρισκόσουν να διασχίζεις τη Λεωφόρο των Πύργων ή εξοχών, σημερινή Βασιλίσσης Όλγας.

Παλιά καρτ ποστάλ της δεκαετίας του 20 στην περιοχή Φάληρο

Η ιστορία

Η εγκατάσταση των κατοίκων της Θεσσαλονίκης έξω από τα νοτιοανατολικά τείχη, χρονολογείται πριν από τα 1890. Η ανατολική περιοχή, το 1885 είχε περισσότερους παράδρομους και μετρούσε 69 σπίτια και άφθονα χωράφια (Νεότερα μνημεία της Θεσσαλονίκης, Αλέκα Γερόλυμπου). Η συνοικία των εξοχών ή των Πύργων απλωνόταν από το Λευκό Πύργο ως τη Βίλα Αλλατίνι κατά μήκος της σημερινής λεωφόρου Βασιλίσσης Όλγας ως τις δαντελωτές ακρογιαλιές. Στην κάτω πλευρά της λεωφόρου οι επαύλεις ήταν πιο πολυτελείς με μεγάλα οικόπεδα που έφταναν μέχρι τη θάλασσα. Σχεδόν όλες κατέληγαν σε μικρές ιδιωτικές προβλήτες για τα μπάνια του καλοκαιριού, όπου έδεναν ιδιωτικές βάρκες, μια που η μετακίνηση γινόταν ενίοτε και μέσω θαλάσσης. Εκεί στεγάζονταν όλα τα προξενεία ως τον Μεσοπόλεμο, εκεί ζούσαν και οι μεγαλοαστοί της Θεσσαλονίκης (βιομήχανοι καπνέμποροι και επιχειρηματίες). Έλληνες και ξένοι αρχιτέκτονες, σαν τον Βιταλιάνο Ποζέλι, τον Πιέρο Αριγκόνι και τον Ξενοφώντα Παιονίδη, σπουδαγμένοι στην Ευρώπη και την Κωνσταντινούπολη, έχτισαν εδώ πολυτελείς βίλες για πλούσιους Εβραίους, Έλληνες, Τούρκους, Ντονμέδες (Εβραίοι που έγιναν Μωαμεθανοί) και Φραγκολεβαντίνους. Οι επαύλεις χρησιμοποιήθηκαν αρχικά σαν δεύτερος εξοχικός τόπος κατοικίας. Μετά την κατεδάφιση του ανατολικού τείχους και αργότερα την μεγάλη πυρκαγιά, οι εύποροι κυρίως πολίτες αναζητούσαν, πλέον, μόνιμες κατοικίες ανατολικά της πόλης. Χαρακτηριστικό στοιχείο της συνοικίας είναι, σε αντίθεση με το κέντρο της πόλης, ότι εδώ δεν υπήρχε διαχωρισμός ανά εθνικότητα όπως στις συνοικίες των χριστιανών, των εβραίων και των μουσουλμάνων. Τα κριτήρια ήταν καθαρά οικονομικά και κοινωνικά. Η δημαρχία συντάσσει το1888 το σχέδιο της συνοικίας. Το επίσημο όνομα της νέας συνοικίας κατά μήκος της δεντροφυτεμένης λεωφόρου είναι συνοικία Χαμιδιέ, αφού εκεί οδηγεί από το κέντρο η λεωφόρος Χαμιδιέ (σημερινή Εθνικής Αμύνης). Η ζωή εδώ κυλούσε παραμυθένια. Υπήρχαν μεγάλοι χώροι αναψυχής, εξαιρετικά εκπαιδευτήρια για τους γόνους των πλούσιων οικογενειών, ανθισμένοι και φροντισμένοι κήποι, καφενεία, ψαροταβέρνες στο κύμα της θάλασσας και αργότερα θερινά σινεμά. Η συνοικία ήταν τόπος μιας πολυεθνικής πολυπολιτισμικής δυτικόφιλης και «ανατολίτικης» ταυτόχρονα Θεσσαλονίκης από το τέλος του προπερασμένου αιώνα ως τον Μεσοπόλεμο.

Πανόραμα της Ανατολικής Θεσσαλονίκης του 1920 με τις τρεις καμινάδες της κατεδαφισμένης πλέον Ηλεκτρικής Εταιρίας να διακρίνονται στο κέντρο.

Οι σημαντικότεροι νέοι δημόσιοι χώροι και εξυπηρετήσεις χωροθετούνταν στις αρχές του αιώνα δίπλα στο Λευκό Πύργο και σε άμεση επαφή με τις ανατολικές συνοικίες. Μεταξύ 1915-18, όμως, οι κυβερνητικές λειτουργίες, τα στρατιωτικά επιτελεία της Στρατιάς της Ανατολής καθώς και ξένα προξενεία εγκαταστάθηκαν στη λεωφόρο των Εξοχών. Εκ των πραγμάτων δηλαδή

προτεινόταν η μετακίνηση του κέντρου εκτός του ιστορικού πυρήνα, λόγω των δυσκολιών για τον «εκσυγχρονισμό» του. Το σχέδιο αυτό ακυρώθηκε πλήρως με την πυρκαγιά του 1917 που επέτρεψε και την εκ νέου ανοικοδόμησή του κέντρου. Τα πράγματα για τη συνοικία των Εξοχών αλλάζουν ιδιαίτερα με τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο. Οι εβραίοι κάτοικοι «εξαφανίστηκαν», πολλά σπίτια εγκαταλείφθηκαν, πολλά κτίρια επιτάχθηκαν, οι κήποι μετατράπηκαν σε ζούγκλες και πολλά αρχοντικά άρχισαν να καταρρέουν. Μετά τον πόλεμο τη συνοικία περίμενε μια άλλη μοίρα. Χάθηκε πίσω από τον εκσυγχρονισμό της πόλης και την αύξηση του ποσοστού δόμησης αλλά και το θεσμό της αντιπαροχής επί Κωνσταντίνου Καραμανλή. Το τραμ και ο λιθόστρωτος δρόμος ξηλώθηκαν ('57) και στρώθηκε άσφαλτος. Η υποβάθμιση της περιοχής ξεκίνησε καθώς οι οικονομικές δυσκολίες οδήγησαν τους ιδιοκτήτες να πουλήσουν αρχικά τμήματα των οικοπέδων και αργότερα τα αρχοντόσπιτα. Ποιος νοιαζόταν τότε για τη διατήρησή τους. Η πολυκατοικία ήταν εκσυγχρονισμός.

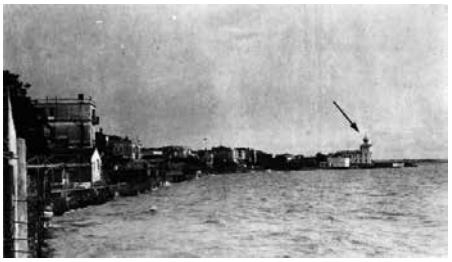

**Οι δυο φωτογραφίες δείχνουν το ίδιο πλάνο της Αν. Θεσσαλονίκης πριν και μετά την επιχωμάτωση της παραλίας. Η πρώτη είναι από το 1926 και η δεύτερη στη δεκαετία του '60. Η οικία Τορνιβούκα με τον χαρακτηριστικό τρούλο ήταν στο τέρμα της Καλλιδοπούλου και κατεδαφίστηκε στις αρχές της δεκαετίας του '60. Οι φωτογραφίες είναι από το βιβλίο "Η Μάχη της Μνήμης" (εκδ. Univercity Studio Press).*

Τη θέση της Λεωφόρου των Εξοχών πήρε η πολυσύχναστη Βασιλίσσης Όλγας με τα αυτοκίνητα και τις πολυώροφες πολυκατοικίες. Από τις περίπου εκατό επαύλεις της Εξοχής, σώζονται 20 επί της οδού Βασ. Όλγας και αρκετές στις κάθετες οδούς. Το τοπίο αλλάζει οριστικά μετά την επιχωμάτωση της παραλίας στις αρχές της δεκαετίας του '60. Τα δαντελωτά ακρογιάλια εξαφανίζονται και η παραλία ευθυγραμμίζεται μέχρι την Αλλατίνι. Τις παλιές παραλίες των λουομένων μένουν να θυμίζουν δυο αναμνηστικές επιγραφές στην είσοδο των πολυκατοικιών (Μιραμάρ ονομάστηκε η οικοδομή όπου στεγάζεται σήμερα το Γερμανικό Προξενείο και Λουξεμβούργο, το ορθογώνιο αντιαισθητικό μεγαθήριο γωνία Πιττακού με Παραλία). Η επιχωμάτωση της νέας παραλιακής δημιούργησε μεγάλες εκτάσεις γης. Τα περισσότερα αρχοντικά θυσιάστηκαν στο βωμό της ανοικοδόμησης που άρχισε το '58 και κορυφώθηκε τη δεκαετία του '60, μέσα σε συνθήκες άγνοιας και αδιαφορίας για τη νεότερη αρχιτεκτονική κληρονομιά.

Μερικά, αναστηλωμένα αρχοντικά διατηρούν τη λάμψη τους, άλλα καταρρέουν και είναι αμφίβολο αν θα «επιζήσουν». Τα περισσότερα από αυτά τα σπίτια σώθηκαν επειδή περιήλθαν στο Δημόσιο μετά την ανταλλαγή των πληθυσμών. Ήταν τα πιο ακριβά ακίνητα τα οποία μπορούσαν να τα αγοράσουν μόνον δημόσιες υπηρεσίες. Γι' αυτό γλίτωσαν από τη διαδικασία της αντιπαροχής (Ερυθρός Σταυρός, ορφανοτροφείο Μέλισσα, Εθνική Τράπεζα, Σχολή Τυφλών, ΙΚΑ Μαρτίου, Νομαρχία -παλιό στρατιωτικό νοσοκομείο και παλιό πανεπιστήμιο). Ελάχιστα ήταν τα ιδιωτικά που σώθηκαν χάρη στην ευαισθησία των ιδιοκτητών (Σιάγα, Μιχαηλίδη). Τα κτίρια που έχουν απομείνει αποτελούν μοναδικά δείγματα αρχιτεκτονικής των αρχών του αιώνα, αλλά δεν έχουν μια συνέχεια για να δώσουν την εικόνα της λεωφόρου των εξοχών. Εκτός ίσως από το τετράγωνο Πέτρου Συνδίκα με Όλγας και τα τρία στη σειρά αρχοντικά στη Β. Γεωργίου. Πληθυσμιακά η συνοικία αριθμούσε τους περισσότερους Εβραίους της εύπορης τάξης. Μέχρι το Φάληρο συναντούσες αριστοκρατικά σπίτια, εκ των οποίων σώζονται ελάχιστα, (εν μία νυκτί κατεδαφίστηκαν το Αρχοντικό Γεωργιάδη -Ευζώνων με Βασ. Γεωργίου και το Γαλλικό Προξενείο απέναντι του ακριβώς), τον κινηματογράφο «Απόλλων» σε σχέδια του Πιερό Αριγκόνι, το περίφημο ζαχαροπλαστείο του Χαΐμ Αλονσίνο και το νυκτερινό κέντρο «Ντελίς». Όλα εξαφανισμένα σήμερα όπως και η οικία Αλεξανδρίδη που πριν στέγαζε το ξενοδοχείο Beau Rivage στη συμβολή των οδών Αγ. Τριάδας και Βασ. Γεωργίου, αλλά και οι βίλες Βλιούρα, Γκατένιο και Μπαρτζακιάν που υπήρχαν λίγο πριν το παραθαλάσσιο κοσμικό κέντρο «Φάληρο» με το καφεζυθοπωλείο, το ζαχαροπλαστείο, το θερινό θέατρο και αργότερα έναν κινηματογράφο. Απέναντι στη γωνία Παρασκευοπούλου και Όλγας ήταν ο κινηματογράφος Πατέ (μεταφέρθηκε εκεί από κέντρο μετά την πυρκαγιά του 1917), που στη θέση του κτίστηκε η πολυώροφη του Ράδιο Σίτυ και στην αντικρυστή γωνία η βίλα Νεσιμπέ σε σχέδια Β. Ποζέλι που κατεδαφίστηκε τη δεκαετία του '60.

Η βίλα Μπενρουμπή ήταν στην περιοχή Φλέμινγκ και δεν υπάρχει πια.

Η φωτογραφία είναι απ΄το αρχείο radamanth. Μέχρι την Καλλιδοπούλου συναντούσες τα κέντρα Καστέλα και Ακρόπολις, τα Κυβέλεια, αλλά και την οικία Μχαηλίδη και το Ιταλικό Προξενείο (που διατηρούνται ως εκ θαύματος), τα θαλάσσια λουτρά Μιραμάρ, το κινηματοθέατρο Ακρόπολις, το στούντιο του Τσιγγιρίδη (όπου το 1926 λειτούργησε ο πρώτος ιδιωτικός ραδιοφωνικός σταθμός των Βαλκανίων), για να καταλήξεις στην περίφημη παραθαλάσσια Οικία Τορνιβούκα, στην οδό Καλλιδοπούλου, με τον χαρακτηριστικό τρούλο που δεσπόζει σε όλες τις παλιές φωτογραφίες της περιοχής. Στην απέναντι μεριά του δρόμου, γωνία Φλέμινγκ με Όλγας, υπήρχε η υπέροχη βίλα Ίντα. Οι δυο επαύλεις κατεδαφίστηκαν το 1961-62. Στη θέση της βίλας Ίντα υψώνεται σήμερα το «εξωφρενικό» κτίριο του Ιταλικού Ινστιτούτου. Το 1976, 22 από αυτά τα κτίρια κρίθηκαν διατηρητέα, χρίζοντα ειδικής προστασίας και τα 20 από αυτά σώζονται ακόμα. Διασώθηκαν χάρη στην επιμονή της Εφορίας Νεωτέρων Μνημείων αλλά και την ευαισθησία των πολιτών της περιοχής που «φρουρούσαν» τα κτίρια. Άλλα γνωστά κτίρια που δεν γλίτωσαν την κατεδάφιση στη Λεωφόρο είναι η Σχολή Ζαχαριάδη (δίπλα στη Δημοτική Πινακοθήκη), τα εκπαιδευτήρια Σχοινά (δίπλα στην εκκλησία της Ανάληψης, που επέζησαν μέχρι το 1978), η έπαυλη Μπενρουμπή στην περιοχή Φλέμινγκ, η έπαυλη Σ. Τελτζή ή Δεσπεραί (κατεδαφίστηκε τέλη της δεκαετίας του '60), η Βίλα Ραχμή Μπέη στην αρχή της Σοφούλη (που στέγασε το θηλέων του Ανατόλια και αργότερα τα Εκπαιδευτήρια Βαλαγιάννη (κατεδαφίστηκε στις αρχές της δεκαετίας του 70), η Οικία Μπενουζίλιο (στέγασε τα εκπαιδευτήρια Καραγιάννη και κατεδαφίστηκε αρχές δεκαετίας του 70) και η βίλα Mon Plaisir. Τα περισσότερα από αυτά τα αρχοντικά χάθηκαν για πάντα. Τα λίγα εναπομείναντα είναι κληρονομιά όλων μας και ένας ανεκτίμητος αρχιτεκτονικός θησαυρός που δεν πρέπει να χαθεί.

Η ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΠΙΤΙΜΟ ΠΡΟΕΔΡΟ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΜΑΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΔΡ.ΓΙΑΝΝΗ ΧΟΛΕΒΑ
ΛΑΒΑΜΕ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΥΜΕ ΤΟ ΠΑΡΑΚΑΤΩ.
ΤΟΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ.

Είναι γνωστό ότι εμείς οι Θεσσαλονικείς είμαστε υπερήφανοι για την πόλη μας.
Αλλά, η υπερηφάνεια αυτή είναι αβάσιμη;

Κάθε άλλο!

Τουλάχιστον 50 ΛΟΓΟΙ στηρίζουν την υπερηφάνεια των Θεσσαλονικέων για την πόλη τους γι΄ αυτό και ο υπογράφων βρήκε αυτούς και τους παραθέτει σε μία ομιλία (και σε βιβλίο) πρώτα ο Θεός, που θα γίνει σε ημέρα και ώρα που θα καθορίσει το Διοικητικό Συμβούλιο του Συνδέσμου μας.

ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΩΝ ΣΚΟΠΙΑΝΩΝ

Τόσο η Ευρωπαϊκή Ένωση, όσο και το ΝΑΤΟ ξεκαθάρισαν ότι το κρατίδιο των Σκοπίων δεν θα γίνει μέλος τους αν δεν αλλάξει όνομα (δηλ. το όνομα που σφετερίσθηκαν: Μακεδονία).
Ο προηγούμενος πρόεδρος Γκρουέφσκι ήταν ανένδοτος.
Ο νέος πρόεδρος Ζάεφ υποσχέθηκε να συμμορφωθούν,
αλλά στην πράξη κάνει παιχνίδια με το όνομα.

Πρέπει να αντιληφθούν καλά οι Σκοπιανοί ότι αν δεν φύγει τελείως από το όνομα της χώρας τους ΄΄η Μακεδονία΄΄, δεν βλέπουν ούτε ΕΕ ούτε ΝΑΤΟ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ - ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Η κ. Νάκυ Τσαρούχα σας προσκαλεί στο ξενοδοχείο "CORAL" Λεωφ. Ποσειδώνος 35 την Κυριακή 10 Δεκεμβρίου σε μία εκδήλωση - έκθεση από δερμάτινα είδη και αξεσουάρ από τις 11:00 το πρωί έως τις 8:00 το βράδυ για ένα ρόφημα ή ένα τσάι με είσοδο ελεύθερη.
Θα χαρεί πολύ να είστε κοντά της.

ΠΑΥΛΟΣ ΜΕΛΑΣ Ο ΑΜΝΟΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

Την Κυριακή εορτάζεται η Ημέρα του Μακεδονικού Αγώνα. Ορίσθηκε στα μέσα κάθε Οκτωβρίου επειδή την 13η Οκτωβρίου 1904 έπεσε ο Παύλος Μελάς στο Άγνωστον: στη Στάτιτσα, στα μύχια Κορέστεια. Υπήρξε ο Αμνός του Γένους. Και η θυσία του έφερε την Ανάσταση. Μέσα σε 4 χρόνια οι Έλληνες επικράτησαν στη αιματηρή αναμέτρησή τους με τους Βουλγάρους, έσωσαν τη Μακεδονία και, μετά άλλα 4 μόλις χρόνια, την ελευθέρωσαν. Είχαν μεταλάβει των Αχράντων Μυστηρίων: ήθος, αγάπη, πίστη, αυτοθυσία. Είχαν το παράδειγμα και το ενστερνίσθηκαν θερμά. Είδαν με τα μάτια τους ότι οι πρώτοι της Αθήνας έριξαν πρώτα στη φωτιά τα δικά τους παιδιά. Και, τότε, ρίχτηκαν όλοι μαζί ασυγκράτητοι.

Τρεις άνδρες χάραξαν βαθειά τον Μακεδονικό Αγώνα: ο σλαβόφωνος Πρωτομάχος καπετάν Κώττας, ο Εθναπόστολος Ἰων Δραγούμης και ο Παύλος Μελάς, σύζυγος της αδελφής του Ἰωνος.

Ο Παύλος Μελάς ήταν ανθυπολοχαγός του πυροβολικού, προσωπικότητα της ανωτάτης αθηναϊκής κοινωνίας και φίλος των Πριγκήπων. Ο πατέρας του Μιχαήλ ήταν βαθύπλουτος και Δήμαρχος Αθηναίων. Πεθερός του ο εξέχων πολιτικός Στέφανος Δραγούμης, πρώην υπουργός των Εξωτερικών και μετά Πρωθυπουργός. Με την αγαπημένη του Νάτα είχαν δυό μικρά παιδιά. Αφιερώθηκε, όμως, στην Πατρίδα.

Πριν αναλάβει τον Αγώνα, γνώρισε σε πρώτο πρόσωπο τη Μακεδονία και μαθήτευσε στον καπετάν-Κώττα, εμπιστεύθηκε τους γηγενείς σλαβόφωνους Μακεδόνες και τον εμπιστεύθηκαν. Δεν μπορούσε να σηκώσει την αντάρτικη ζωή αλλά βγήκε στο κλαρί. Δεν ήλθε να σκοτώσει αλλά να φέρει την ειρήνη. Αγαπούσε. Απεφάσισε να θυσιασθεί για να αφυπνίσει το Έθνος. Πίστευε βαθειά και ακολούθησε πιστά τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό. Μας φανερώνεται στα γράμματα που κάθε μέρα έγραφε στη Νάτα του. Το Σάββατο πρωί 21η Αυγούστου, της γράφει από τη Λάρισα: «Αναλαμβάνω αυτόν τον αγώνα με όλην μου την ψυχήν και με την ιδέαν ότι είμαι υποχρεωμένος να τον αναλάβω. Είχον και έχω την ακράδαντον πεποίθησιν ότι δυνάμεθα να εργασθώμεν εν Μακεδονία και να σώσωμεν πολλά πράγματα. Έχων δε την πεποίθησιν ταύτην, έχω και υπέρτατον καθήκον να θυσιάσω το πάν».

Την 27η Αυγούστου 1904 εισήλθε ως Αρχηγός Δυτικής Μακεδονίας με 60 ενόπλους Μακεδόνες, Κρητικούς, Μωραΐτες κ.α. αδελφούς. Έφερε το ψευδώνυμο Μίκης Ζέζας. Μίκης ονομάζονταν ο μικρός γιος του, Μιχαήλ και Ζέζα η κόρη του, Ζωή. Πριν διαβεί τα ελληνοτουρκικά σύνορα από τη Θεσσαλία, μετέλαβε των Αχράντων Μυστηρίων στο Μοναστήρι της Μερίτσας. Γράφει: «Ουδέποτε με τόσην κατάνυξιν μετέλαβα. Ο νους μου διαρκώς εστρέφετο προς Εκείνον ο οποίος χάριν ημών και της Θείας Θρησκείας Του υπέστη το μαρτύριον. Το μέγεθος της θυσίας Του, το μέγεθος της αποστολής Του μ' έκαμναν να αισθάνωμαι πόσον μικροί και πόσον μακράν Αυτού ευρισκόμεθα, αλλά και συγχρόνως μ' ενεθάρρυναν. Αισθάνομαι τώρα ισχυρός, γενναίος και καλύτερος, έτοιμος να κάμω τα πάντα. Μετά την Μετάληψιν επεράσαμεν τα σύνορα».

«Χαίρε, αγάπη μου, μη με σκέπτεσαι πλέον εμένα, αλλ' ευχήσου διά την επιτυχίαν της αγίας αποστολής μας. Φίλησε την μητέρα μου και τους αδελφούς μου ως επίσης όλην την αγίαν ελληνικήν και χριστιανικήν οικογένειάν σου. Τα παιδιά φιλώ και ευλογώ».

Στο στήθος του, πάνω από την καρδιά, έφερε τον Σταυρό. Και μέσα στην καρδιά του αγάπη μόνον. Ήλθε για να συμφιλιώσει, όχι να σκοτώσει. Στο Στρέμπενο (Ασπρόγεια) συνέλαβε τους δολοφόνους του παπα-Δημήτρη για να τους δικάσει αλλά εκείνοι πετάχτηκαν να φύγουν και οι ευθύβολοι Κρητικοί τους χτύπησαν στο φτερό. Ο Παύλος έκλαψε πικρά. «Ποιος είμαι εγώ να τους φονεύσω; Με ποιό δικαίωμα; Εγώ ήλθα δια να ειρηνεύσω τον τόπον», έγραψε στη Νάτα του.

Ήταν ωραίος, ευσταλής, πανύψηλος και αρειμάνιος μέσα στον μαύρο μακεδονίτικο ντουλαμά του, αλλά ήταν και ένας καλομαθημένος ευπατρίδης. Τα χοντρά τσαρούχια τον πλήγωναν, η βαριά κάπα τον βάραινε, η ζωή του αντάρτη στην ύπαιθρο ήταν σκληρότατη και του ήταν άγνωστη. Επτά μερόνυχτα έβρεχε συνεχώς. Μέσα στο δάσος της Νέβεσκας άναψε φωτιά να στεγνώσει κάπως. Τα αδέρφια της γιαγιάς μου Λίνας τού έφεραν προσόψια να σκουπισθεί, στεγνά ρούχα να αλλάξει. Έντεκα μέρες πριν σκοτωθεί, γράφει στην αγαπημένη του από τη Μπελκαμένη (Δροσοπηγή) στις 2 Οκτωβρίου 1904: «Βρέχει, βρέχει, βρέχει, φρίκη!». Μα ο νους του είναι στον Αγώνα: «Αρκεί να μην αργήση το Κομιτάτον να μας στείλη όπλα και φυσίγγια, υπόσχομαι εντός μηνός να έχω όλα τα χωριά της περιφερείας μου ωπλισμένα, με προθύμους ανθρώπους, που και τώρα θα ήσαν ακόμη προθυμότεροι αν δεν ήσαν, οι δυστυχείς, εντελώς άοπλοι. Οι Βούλγαροι όλον απειλούν ότι θα μου επιτεθούν, 400 τον αριθμόν, αλλά δεν δύνανται να σηκώσουν τους χωρικούς. Με ολίγα τουφέκια που ηύρα εδώ, και άλλα που ηγόρασα, ωργάνωσα ήδη την άμυναν 4 χωριών. Διώρισα εις αυτά επιτροπάς, τας οποίας έβαλα υπό την προστασίαν της Νεβέσκης».

Μόνος, μουσκεμένος, παγωμένος, δυνατός νιώθει το τέλος. Και την αποχαιρετά: «Σου γράφω υπό ραγδαίαν παγωμένην βροχήν· ως και η κάπα μου στάζει. Σε φιλώ άλλην μίαν φοράν και σου εύχομαι, αγάπη μου, ευτυχίαν και χαράν εις τον βίον σου».

Είναι Τετάρτη 13 Οκτωβρίου 1904, ώρα πέντε το απόγευμα, και στα Κορέστεια σουρουπώνει. Εσήμανε ο Εσπερινός στη Στάτιτσα. Αύριον ξημερώνει η δωδεκάτη επέτειος των γάμων του. Αλλά εκείνη η επέτειος δεν ήλθε ποτέ. Το ίδιο βράδυ έπεσε νεκρός. Στο μεγάλο ρολόι της Ιστορίας εσήμανε η Ώρα της Μακεδονίας. Ο Θάνατος του Παληκαριού αφύπνισε την Αθήνα. Συνήγειρε όλον τον Ελληνισμό.

Ο Κωστής Παλαμάς του αφιέρωσε στίχους της καρδιάς:

Σε κλαίει λαός. Πάντα χλωρό να σειέται το χορτάρι
στον τόπο που σε πλάγιασε το βόλι, ω παλληκάρι!
Πανάλαφρος ο ύπνος σου, του Απρίλη τα πουλιά
σαν του σπιτιού σου να τ' ακούς λογάκια και φιλιά
και να σου φτάνουν του χειμώνα οι καταρράχτες
σαν τουφεκιού αστραπόβροντα και σαν πολέμου κράχτες.
Πλατιά του ονείρου μας η Γη και απόμακρη. Και γέρνεις εκεί και σβεις γοργά. Ιερή στιγμή! Σαν πιο μακριά Σαν πιο κοντά του ονείρου μας η γη.
Εμείς εκεί ψηλά, όπου πέρασε, τον τραγουδούμε πάντα σαν κινούμε κάθε χαρά μας: Σαν τέτοια ώρα στο βουνό ο Παύλος λαβωμένος
Λαλούν τότε τα κλαρίνα μας, βογγούν τα χάλκινά μας. Τουφεκούμε.
Και πότε-πότε κλαίμε.

Ν.Ι.Μέρτζος

Μουσικές Περιπλανήσεις Νοέμβριος – Δεκέμβριος 2017

Φίλοι μου, η Εθνική Λυρική Σκηνή για πρώτη φορά παρουσιάζει στο Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος ένα ανυπέρβλητο λυρικό αριστούργημα με Ελληνική θεματολογία την Όπερα «Ηλέκτρα» του Ρ. Στράους, η οποία βασίζεται στην ομώνυμη τραγωδία του Σοφοκλή. Στην πρώτη παρουσίαση από την Ε. Λ.Σ. τον ρόλο της Κλυταιμνήστρας τραγούδησε η κορυφαία ελληνίδα Μεσόφωνος Αγνή Μπάλτσα (Α΄ συνεργασία της με την Ε.Λ.Σ.). Την ορχήστρα, χορωδία και τους σπουδαίους Μονωδούς της Ε.Λ.Σ. διηύθυνε ο Β. Χριστόπουλος. Σκηνοθεσία: ο διεθνής έλληνας σκηνοθέτης, σκηνογράφος Γ. Κόκκος.

- Στην Αίθουσα Σταύρος Νιάρχος Κεντρική Σκηνή της Ε.Λ.Σ. ακολούθησε το αριστούργημα του Βέρντι «Ριγολέττος» σε 4 παραστάσεις, σε Σκηνοθεσία του Ν. Πετρόπουλου: διεύθυνση: Η. Βουδούρη. Με σολίστ τον σπουδαίο Βαρύτονο Δ. Πλατανιά. Ρόλος που τον καθιέρωσε σε Λονδίνο, Βερολίνο, Μόναχο και αλλού. Τραγούδησαν επίσης η σοπράνο Χ. Πουλίτση, Γ. Χριστόπουλος, και άλλοι.
- Στις 4 / 5 Νοεμβρίου στην αίθουσα της Ε.Λ.Σ. ακούσαμε τους Κύκλους τραγουδιών του Μ. Χατζιδάκη. Επίσης, ο Μεγάλος Ερωτικός της εποχής της Μελισσάνθης. Μουσική Διεύθυνση: Λ. Καρυτινός. Λάβαν μέρος Παιδικές Νεανικές Χορωδίες, Σολίστ.
- Στις 11, 12 Νοεμβρίου η Ε.Λ.Σ. παρουσιάζει μια ιδιαίτερη Συναυλία «Piandeaemonium» με 6 πιάνα, 12 πιανίστες στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Πιάνου. Πρόκειται για μια «ορχήστρα πιάνων» που θα παρουσιάσει έργα των: Ανισέγκου, Αναδολή, Κουμενάκη. Παπαγεωργίου, Γκέρσουϊν, Μπιζέ, Βάγκνερ, Ροκ κ.α.

Το Piandeaemonium ιδρύθηκε το 1998 από την γνωστή πιανίστρια Δ. Ευνουχίδου. Συμμετέχουν πιανίστες με διεθνή αναγνώριση. Ο εντυπωσιακός σχηματισμός των έξι πιάνων με ουρά, το μέγεθος του ήχου, την διαφορετικότητα των στυλ της μουσικής μετατρέπουν κάθε συναυλία τους σε ιδιαίτερη παράσταση.

- Το Μπαλέτο του Ι. Τσαϊκόφσκι «Η ωραία κοιμωμένη» θα παρουσιάσει η Ε.Λ.Σ. στις 22, 24, 25, 26 Νοεμβρίου, 3, 15, 16, 22, 29, 31 Δεκεμβρίου, ώρα 20:00. Χορογραφία του σπουδαίου Π. Λίνμπεργκ και Σκηνικά – Κουστούμια ο καταξιωμένος Βρετανός Π. Κίνμονθ. Την ορχ της Ε.Λ.Σ. τους Α΄ χορευτές τους Σολίστ: το Corps de Ballet της Ε.Λ.Σ. διευθύνουν οι Α. Τσελίκας – Η. Βουδούρης.
- Η όπερα «Μποέμ» του Πουτσίνι ανεβαίνει από την Ε.Λ.Σ στις 7, 8, 13, 20, 24, 27, 30 Δεκεμβρίου ώρα 20:00. Ένα αφιέρωμα στον σπουδαίο Έλληνα Σκηνοθέτη και Σκηνογράφο: Σ. Λαζαρίδη. Ο κορυφαίος Βρετανός σκηνοθέτης θα έχει την Σκηνοθεσία: Γκρέιαμ Βίκ. Σολίστ: Μ. Παπαθανασίου διεθνώς καταξιωμένη ελληνίδα υψίφωνος. Τραγουδούν επίσης Γ. Χριστόπουλος, Δ. Σούρτης και άλλοι. Την Χορωδία της Ε.Λ.Σ., την ορχήστρα Σολίστ διευθύνουν οι Η. Βουδούρης – Β,. Συμεωνίδης.

Κρατική Ορχήστρα Αθηνών

- Παρασκευή 10 Νοεμβρίου, ώρα 20:30μ.μ.. Μ. Μουσικής: Λαμπράκης. Στο πρόγραμμα δεσπόζει η θαυμάσια «Φανταστική Συμφωνία» του Ε. Μπερλιόζ Φ. Τσαλαχούρης.

Ιουλιανή Σουΐτα για ορχ. .έργο 85 (2013). Α΄ Πανελλήνια εκτέλεση. Γ. Γουόλτον: Κοντσέρτο για Βιόλα και ορχήστρα. Ερμηνεύει η σπουδαία Σολίστ: Τ. Μαζουρένκο. Την Κ.Ο.Α. διευθύνει ο Γ. Πέτρου.

- Παρασκευή 24 Νοεμβρίου ώρα 20:30 Μέγαρο Μουσικής Αθηνών. 500 χρόνια από την Μεταρρύθμιση του Μαρτίνου Λούθηρου. Φ. Μέντελσον: Συμφωνία αρ. 5 σε ρε μείζοντα / ελάσονα έργο 107 της Μεταρρύθμισης. Η Κ.Ο.Α. παρουσιάζει την συμφωνία που είναι άμεσα εμπνευσμένη από τη μορφή του Λούθηρου. Ν. Σοστάκοβιτς: Συμφωνία αρ. 5 σε ρε ελάσονα 47. Συνδεδεμένη με την ανάγκη μεταρρύθμισης σε άλλο ιστορικό χρόνο και τόπο. Μουσική διάθεση: Γκόλο Μπέργκ.
- Παρασκευή 30 Νοεμβρίου ώρα 20:30 Μέγαρο Μουσικής Αθηνών Ο Αντώνιος Μενέσες με την ΚΟΑ Φ. Μέντελσον: Έβριδες: Εισαγωγή έργο 26. Ένας αφηγηματικός ταξιδιάρικος λυρισμός. Ρ. Σούμαν: Κοντσέρτο για βιολοντσέλο και ορχ. σε λα ελάσσονα έργο 129. Σολίστ: Αντώνιο Μενέσες Βιολοντσέλο: Γ. Μπράμς. Συμφωνία αρ 1 σε ντο ελάσσονα έργο 68. Ένα παράφορο και αυθεντικό πάθος, άλλοτε σαν κραυγή άλλοτε σαν ψίθυρο. Μουσική Διεύθυνση: Γ. Βράνος.
- Παρασκευή 8 Δεκεμβρίου 2017 ώρα 20:30 Μέγαρο Μουσικής Ηρωικές Αφηγήσεις. Λ. Βαν Μπετόβεν. Έγκμοντ εισαγωγή έργο 84. Ρ. Στράους. Έξι τραγούδια για υψίφωνο ορχ έργο 68: Τραγούδια «Μπρεντάνο». Τα αισθησιακά τραγούδια ερμηνεύει η Γερμανίδα κολορατούρα: Γ. Μπάουερ. Λ. Φ. Μπετόβεν. Συμφω νία αρ. 3 σε μι ύφεση μείζονα έργο 55 «Ηρωική» Διευθύνει: ο αρχιμουσικός Δ. Μπέεμαν.
- Ένας αλλιώτικος Καρυοθραύστης – Σάββατο 16 & 17 Δεκεμβρίου ώρα 20:30 Μέγαρο Μουσικής Αθηνών. Οι αθάνατες μελωδίες του Π. Ι. Τσαϊκόφσκυ θα αγγίξουν τις καρδιές των μικρών και μεγάλων φίλων: Π. Ι. Τσαϊκόφσκυ: Ο καρυοθραύστης εργ. 7 με παράλληλη προβολή animation. Με τη συνεργασία των: 1895 Cinematics Creation G. Design Studio. Ο Ν. Χαλιάσας διευθύνει την Κ.Ο.Α.
- Ένα Γκαλά: Σάββατο 30 Δεκεμβρίου ώρα 20:50 Μ.Μ.Α. Όπερα, Μιούζικαλ: Άριες, αποσπάσματα των Β.Α. Μότσαρτ, Τ. Ροσίνι, Ζ. Όφενμπαχ, Λ. Μπερνστάϊν. Σολίστ: Ν. Κουφοχρήστου υψίφωνος, Α. Μπόγρη: υψίφωνος. Β. Καβάγιας: Τενόρος. Την Κ.Ο.Α. διευθύνει ο Λ. Καρυτινός.
- Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης
- Για όσους βρεθούν στη Θεσσαλονίκη, προτείνουμε να παρακολουθήσουν την Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης.

«Η Μελωδία της ΑΕΛΙΑ» Με την Κ.Ο.Α. Η ΑΕΛΙΑ (Αγάπη, Ελπίδα, Λύσης για ίαση και Αποκατάσταση) είναι μια αστική μη κερδοσκοπική οργάνωση που δημιουργήθηκε στη Θεσσαλονίκη από ανθρώπους με ευαισθησίες προς τον συνάνθρωπο, οι οποίοι πιστεύουν στην αλληλεγγύη, στην εκστρατεία κατά του καρκίνου του μαστού. Άριες και Ντουέτα από όπερες τραγουδούν: Ελένη Καλένας, Αντιγόνη Παπούλκα διεθνώς καταξιωμένες ελληνίδες λυρικές τραγουδίστριες.

Χορηγοί

CIVENCO CONSTRUCTION & ENGINEERING

BioMed Βιοιατρική ΟΜΙΛΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ ΥΓΕΙΑΣ

Χορηγός Επικοινωνίας:

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Θυμηθείτε,
η εφημερίδα μας,αλλά και ο Σύνδεσμος Θεσσαλονικέων ζουν με την δική σας ΑΝΑΤΙΝΟΗ!
Θυμηθείτε,
έχετε καταβάλει την συνδρομή σας:
Θυμηθείτε,
αρκεί ένα τηλεφώνημα στα τηλ. 210-8236010, 210-8222920 (10 π.μ.-2 μ.μ.καθημερινά) και για τα υπόλοιπα θα φροντίσουμε εμείς.